

To izmolivši obriše si gorke solzé, poljubi sliko svojih staršev, ki je visela na steni, ter reče: „Oče, mati, odpustita nesrečnemu sinu, kakor mu je odpustil tudi Bog. Z Bogom, preljubi starši! z Bogom, premili moj rojstni kraj!“ To reki je hotel zapustiti sobo. Ali na pragu ga je pričakovalo od-perto naročje njegovih staršev, ki so vidši njegovo kèsanje pozabili na vse nje-gove pregreške, ter ga zopet sprejeli za svojega sina enako onemu očetu v sv. evangelji. Lojze se je popolnoma poboljšal in je bil odsihdob dober in pošten človek.

Ljubi otroci! iz te pripovedi pač lahko razvidite, kam pripelje človeka slaba družba in koliko premore dobra goreča molitev pri Bogu v nebesih! Bežite tedaj pred slabo družbo kakor pred kakim strupenim gadom, in ne opuščajte nikoli molitve! —

(Bosiľjak.)

Zgodnja cvetlica.

Zime dnovi
In mrazovi
Niso šli še proč od nas;
Še narava
Terdo spava,
Zlati ni prišel še čas:

Prikazala
Pa je mala
Se cvetlica iz zemljé,
Se dozdeva
Mi, da reva
Smerti le naproti gré.

Po višinah
In dolinah
Merzla sapa še pihljá.
Od izhoda
Bo nezgoda
Tebi rožica prišla.

Huda slana,
Kon'c svečana
Skorej cvetko umori;
Teb' v svarilo,
Dete milaro,
To-le cvetka govori:

„Kdor ne uboga
Ga nadloga
Tepe, skušnja to uči.
Je nesreča
To največa,
Če te škoda ne 'zmodri!

Še vesela
Bi živela
Z drugimi cveticami,
Pa pogumna
Dost' neumna,
Rekla sem sesticam si:

Pomlad kliče
Me in miče,
Hočem prosta jaz že bit'!
Ste norice
Ve cvetlice,
Da bojite se na svit!

So prosile
In svarile
Me sestrice: „Oj nikar!
Ta gorkota
Je sirota
Upati jej, Bog obvar'!“

Ne poslušam; —
Zdaj pa skušam,
Da nesrečen vsaki je,
Kdor naukov
In podukov
Dobrih, izogiblje se.“

Tako djala,
In jokala
Nežna cvetka je britkó
Naj v svarilo,
Podučilo,
Tebi dete bo mladó.

Ivan Zarnik.